

Interview med Heidi Amsinck

"Følelsen af at komme udefra kan være en fordel, når man efterforsker mord"

15. februar 2022

Heidi Amsinck har boet i London i 30 år, men har valgt at placere sin krimiserie i det København, der lever frit i hendes fantasi.

En udvandrers hyldest til tusmørkets København. Det har Heidi Amsinck kaldt den krimiserie, hun har sat i gang med bogen 'Mit navn er Jensen'.

Hun bor og arbejder i London og har gjort det, siden hun blev færdig på Journalisthøjskolen i 1992. Selvom hun elsker København, har hun ingen planer om at flytte tilbage. Det passer hende glimrende at kunne udforske byen litterært. At finde mørket under den pæne overflade i tankerne.

Mit navn er Jensen har den kvindelige journalist Jensen som hovedperson. Hvor kom hun fra? Og hvordan opstod historien om hende?

På nogle måder er Jensen mig selv. Jeg ved, hvad det vil sige at være journalist, så Jensens profession var et helt naturligt valg. Det er også en ret vigtig del af fortællingen, at Jensen lægger mærke til alt, hvad der er særligt dansk, og det er hun i stand til, fordi hun er hjemvendt efter mange år som korrespondent i London.

Selv blev jeg hængende i England, men følelsen af at komme udefra kender jeg rigtig godt og stortrives faktisk med. Og så kan den være en fordel, når man efterforsker mord.

Hvordan vil du beskrive Jensen?

Jensen er vant til at tænke selv. Det har hun været nødt til, fra hun var lille. Hun gik tidligt ud af skolen og arbejdede sig op på den lokale avis, inden hun fik et scoop og blev headhuntet af Dagbladet i København, hvis chefredaktør, Margrethe Skov, sendte hende til London. Som de fleste af os er hun ikke perfekt.

Hun er stædig og tager forkerte beslutninger, især hvad kærester angår. Men hun er interesseret i sandheden og lader sig ikke spise af med den første forklaring, hun får.

Du bor i London og har gjort det i 30 år, men du har valgt København og Danmark som det sted, din krimiserie om Jensen foregår. Hvordan kan det være? Hvordan farver det historien, at den foregår netop der, tror du?

Næsten al min fiktion foregår i København eller det øvrige Danmark. Jeg blev født i Skodsborg, nord for København, og boede der de første seks år af mit liv, før min familie flyttede til Jylland. København blev stedet, hvor jeg tilbragte skoleferierne – typisk hos mine to bedstemødre i Ordrup og Klampenborg – før jeg blev journalist og emigrerede til London.

På den måde er København kommet til at leve frit i min fantasi, der af en eller anden grund hælder til dysterhed og mord. København er en fantastisk smuk by, hvis historie kan læses i gaderne – en moderne metropol, hvis cyklende indbyggere lever tilsyneladende misundelsesværdige liv – men jeg elsker at kradse i lakken og finde mørket under overfladen.

Var det blevet en anderledes historie, hvis du havde placeret den i fx London?

London er hverdag for mig, indkøb i supermarkedet, mandag morgener og regnvejr. Misforstå mig ikke. Jeg elsker London med udødelig passion og har gjort det, siden jeg kom her første gang som 12-årig, men det er sværere for mig at slippe min fantasi fri her.

Det har nok også noget at gøre med, at jeg så gerne vil fortælle mine britiske venner og pårørende om det sted, jeg kommer fra. I London er jeg tilflytter, men uanset hvor længe jeg har været væk, vil København altid være mit.

Du er selv uddannet journalist, har været korrespondent for flere danske medier i London og arbejder i dag som Global Head of Content i en større britisk bank.

Hvordan kan du bruge din faglige erfaring i arbejdet med din krimiserie?

Journalist er ikke sådan noget, man holder op med at være. Jeg kommer til at tænke i overskrifter til jeg dør, og når jeg møder nye mennesker, kommer interviewereren altid op i mig, for ALLE har en historie at fortælle. Jeg elsker nyheder og bliver nostalgisk, når jeg reflekterer over mit fag og printmediets overlevelseskamp – noget Mit navn er Jensen i høj grad afspejler.

Selv om jeg i dag arbejder for en stor virksomhed, er det på mange måde stadig som journalist. Jeg skriver, redigerer og producerer videoer og andet indhold til vores hjemmesider og sociale medier. Jeg prøver at fortælle historier og trænge igennem med det, som er vigtigt – derfra er der egentlig ikke så langt til at skrive romaner.

Når det er sagt, er der selvfølgelig en kæmpe forskel på at kommunikere historier, der allerede eksisterer, til at sidde foran en tom skærm og finde på. Måske derfor er jeg nærmest militant planlægger og udarbejder mit plot fra A til Z, inden jeg begynder at skrive.

I den første bog i serien får vi ikke hovedpersonens fulde navn, kun efternavnet Jensen. Hvorfor skal vi ikke vide, hvad hun hedder til fornavn?

Mange formoder, at Jensen er en mand. Det synes jeg er sjovt. Og så er Jensen vel så dansk, som det kan blive. At sige "Mit navn er Jensen" er nærmest ensbetydende med at sige "Jeg er dansker". I mine tanker er Jensen på en måde os alle sammen. Hun spørger om det, vi som læsere også gerne vil vide.

Og så er det da en kæmpe fordel og have et relativt anonymt navn, der ikke ligetil kan spores på nettet. Jensen har selvfølgelig et fornavn, men ligesom min store helt Inspector Morse, skabt af den afdøde britiske forfatter Colin Dexter, vælger hun ikke at bruge det. Sandheden er, at hun synes hendes fornavn er rigtigt pinligt.

Hvem er dine litterære forbilleder?

Dem er der rigtig mange af. Roald Dahls skæbnefortællinger, som jeg så på dansk TV i halvfjerdserne, er nok den mest direkte inspiration til de noveller, jeg har skrevet gennem tiden for BBC Radio (udgivet i samlingen *Last Train to Helsingør* fra 2018).

Hvad krimier angår, så er jeg meget glad for Ian Rankin. Hans skildring af Edinburgh i Rebus-serien – nærmest som en gennemgående karakter i historierne – er et stort forbillede, som jeg på min egne ydmyge måde har forsøgt af følge med *København i Mit Navn er Jensen*.

Karen Blixen, Edgar Allan Poe, Stephen King, Daphne du Maurier, Guy de Maupassant, Kate Atkinson, Graham Greene og Rose Tremain har også alle været kæmpe indflydelser på mit liv og forfatterskab, men jeg kunne blive ved med at remse navne op, og vi ville aldrig blive færdige.

Første bind i serien, *Mit navn er Jensen*, er allerede udkommet i Storbritannien. Du skriver på engelsk, selvom du jo er dansk. Hvordan kan det være?

Jeg skriver aldrig fiktion på dansk, for det fungerer slet ikke for mig. Engelsk er mit arbejdssprog, og det sprog, jeg taler med mine sønner, min partner og mine venner. Jeg har ikke sat mig ned og besluttet at skrive på engelsk. Det er bare blevet sådan. Men når det er sagt, har det visse fordele.

For eksempel hjælper det mig til at skabe lidt distance til stoffet. Jensen er vendt hjem til Danmark efter mange år i udlandet, og alting føles underligt. Det er lettere at formidle den følelse på et fremmedsprog – i hvert fald for mig.

Af samme grund har jeg valgt ikke selv at oversætte bogen til dansk. Jeg kunne helt ærligt ikke at have gjort det bedre end den fabelagtige Siri Ranva Hjelm Jacobsen.